

Konklusion

Artikel 33, stk. 1 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, som ændret ved Rådets direktiv 91/680/EØF af 16. december 1991, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder opkrævningen af den progressive eller forholdsmæssige sats for afgift på retshandler og juridiske dokumenter, når den finder anvendelse på indgåelse af en købskontrakt foretaget af en erhvervsdrivende, hvis aktivitet består i køb og salg af fast ejendom eller køb med henblik på påfølgende omdannelse eller udlejning.

(¹) EUT C 158 af 21.6.2008.

tilfælde som det, der foreligger i hovedsagen, til hinder for anvendelsen af en sådan forældelsesbestemmelse på særlige anciennitetstillæg, som forholdes en vandrende arbejdstager på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten, før De Europæiske Fællesskabers Domstols dom af 30. september 2003 i sag C-224/01 (Köbler)?

- 3) Er det under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, i strid med effektivitetsprincippet at anvende en forældelsesbestemmelse, der foreskriver en forældelsesfrist på tre år, når der fremsættes krav, der er opstået i fortiden, på særlige anciennitetstillæg, som en person under tilsidesættelse af fællesskabsretten er blevet nægtet på grund af en entydigt formuleret national lovbestemmelse?

(¹) EFT 1968 II, s. 467.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 4. december 2008 — Friedrich G. Barth mod Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

(Sag C-542/08)

(2009/C 90/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Friedrich G. Barth

Sagsøgt: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør anvendelse af en forældelsesbestemmelse, der foreskriver en forældelsesfrist på tre år, på særlige anciennitetstillæg, som i et tilfælde som det, der foreligger i hovedsagen, forholdes en vandrende arbejdstager på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten, før De Europæiske Fællesskabers Domstols dom af 30. september 2003 i sag C-224/01 (Köbler), en indirekte forskelsbehandling af vandrende arbejdstagere som omhandlet i artikel 39 EF og artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1612/68 (¹) eller en begrænsning af arbejdskraftens frie bevægelighed, som er sikret ved disse bestemmelser?
- 2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 39 EF og artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1612/68 i et

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 15. januar 2009 — Gudrun Schwemmer mod Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen — Familienkasse

(Sag C-16/09)

(2009/C 90/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gudrun Schwemmer

Sagsøgt: Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen — Familienkasse

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder bestemmelsen i artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger op arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (¹) tilsvarende anvendelse på artikel 10, litra a), i forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (²) i en situation, hvor den forælder, der har ret dertil, ikke indgiver en ansøgning om familiedelser, der tilkommer ham, i beskæftigelseslandet?

- 2) Såfremt artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 finder tilsvarende anvendelse: På grundlag af hvilke skønsmæssige overvejelser kan den institution i bopælsstaten, der er kompetent med hensyn til familiedydelser, anvende artikel 10, litra a), i forordning nr. 574/72, som om der blev tilkendt ydelser i beskæftigelseslandet? Kan denne skønsmæssige tilføjelse til at forudsætte, at der er oppebåret familiedydelser i beskæftigelseslandet, være begrænset, hvis den person, der har ret dertil i beskæftigelseslandet, bevidst ikke ansøger om de familiedydelser, der tilkommer ham, for at skade den, der har krav på børnepenge i bopælsstaten?

(¹) EFT L 149, s. 2.

(²) EFT L 74, s. 1.

Appel iværksat den 19. januar 2009 af ecoblue AG til prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans (Første Afdeling) den 12. november 2008 i sag T-281/07 — ecoblue AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-23/09 P)

(2009/C 90/12)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: ecoblue AG (ved Rechtsanwältin C. Osterrieth og T. Schmitz)

De andre parter i appellsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 12. november 2008 i sag T-281/07.
- Annullation af afgørelse truffet den 25. april 2007 af Første Appellationskammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (sag R 0844/2006-1) vedrørende EF-varemærkeansøgning nr. 002871598 »Eoblue«
- Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har anført, at Retten i Første Instans anvendte artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker forkert, idet de omtvistede varemærker ikke udviste den minimale grad af lighed, der kræves for at fastslå, at der foreligger en risiko for forveksling.

Det er gjort gældende, at Retten i Første Instans begik en fejl, idet den fandt, at den særprægede karakter af det ældre varemærke, der lå til grund for indsigelsen, udgør en væsentlig betingelse for risikoen for forveksling. Retten undlod at tage denne del af tvisten i betragtning og sammenlignede alene de to omtvistede varemærker visuelt, fonetisk og begrebsmæssigt, som hvis det ældre varemærke var et varemærke, der havde en middel grad af særpræg.

Det er endvidere gjort gældende, at Retten ikke anvendte reglen om, at forbrugere normalt tillægger den første del af ord størst betydning, korrekt. Eftersom både ordbestanddelen »Eco« og »blue« begge er beskrivende, vil forbrugeren automatisk tillægge det første ord »Eco« større betydning, og derved genkende begge varemærkers særpræg.

Endelig er det gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den undlod at tillægge den begrebsmæssige forskel mellem de omtvistede varemærker afgørende betydning.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (Det Forenede Kongerige) den 19. januar 2009 — Motor Insurers' Bureau mod Helphire (UK) Limited og Angel Assistance Limited

(Sag C-26/09)

(2009/C 90/13)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Motor Insurers' Bureau

Sagsøgte: Helphire (UK) Limited og Angel Assistance Limited